

Slunecsvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtější plátek v celém císařství

Po stopách ztraceného ráje - 2.

Dědouchovi jeho osmikopytej (dva koně) poklad cheípl a tak nám nabízí, že za pomoc s odtazením povozu na kopec k baráku co tam prej má nás vyveze nahoru (má tam prej další koně). Na vozejk, už tak těžkej jak kráva házeme bágly, zapřáhneme se a tlačíme, Seno nás jistí zezadu, zatímco dědek nás komanduje z kozlíku a jen čekáme, kdy veme bičík nebo něco horšího i na nás. Každopádně povedlo se nám to vytlačit a borec opravdu přepřahá nás, zničené dobrodruhy za dva čerstvé koně.

Co následovalo, předčilo naše obavy. Dědek nasadil zběsilé tempo (nedivím se už, že mu koně předtím cheípli) a předvedl nám vysokou školu řídičského umění s povozem, protože za zvládnutí některých pasáží dost pofiderní cesty by se nestyděli ani nejslavnější závodníci z Císařství. Ve finále zabočuje na levý břeh řeky a vysazuje nás u poslední pastevecké osady s tím, že máme dál pokračovat po levém břehu řeky, což nám následně potvrdí i desetitej kluk na koni a rybář, což jsou na dlouho poslední lidé co potkáváme. Přesto kráčíme zvesela a jsme nadšení setkáním s divokým vlkem, kterej bohudík odmítá postát a

naštěstí odběhne pryč a v nás svačinu nevidí. Nicméně je to zážitek (myšlenkové pochody oznamující, že kde je vlk, může byt i medvěd, ponechávám raději stranou).

S přibývajícimi hodinami ovšem nadšení opadá, protože zprvu solidní stezička se nám pozvolna ztrácí a místy se prodíráme houštím či lezeme po obrovských šutrech. K psychické pohodě nepřidá, že pouze pár metrů od nás vede (zřejmě) správná a snadno schůdná cesta, ke které však přes divokou řeku nemůžeme.

Jediný pokus o přebrození končí provarem a podvečerní chmury nezahání ani veselá scénka "jak postavit stan za dvě hodiny".

Den druhý - - družba s místními

Po noclehu kdesi uprostřed lesa znovu nalézáme stezku, která vede prudce nahoru. Odhadujeme, že by snad mohla jít správným směrem. Dvuhodinové drápání se do kopce nám zpestřuje studený liják, a když konečně dojdeme k hraně hřebenu, stezka se opět ztrácí. Poté, co při překročení šutrového pole nahlédneme do údolí, nezbývá nám než

konstatovat, že jsme úplně v pr*li a jediná rozumná varianta je vrátit se, vykuchat dědu s povozem a zkusit to znovu jinudy.

Při cestě zpátky nás ovšem po pár minutách osvíti štěstěna - znovu nalézáme stezku, u něj i vytesaného mužíka, poblíž i dřevěnou šipku a nakonec po dvaceti hodinách konečně potkáváme i místní lidi, konkrétně dva protijdoucí snědé mladochy, co nám opět přesným císařským dialektem sdělují, že kupodivu jdeme správně. V euforii málem protrhneme kalhoty, z hnusného lijáku je rázem příjemnej deštík a plní energie pokračujeme dál. Naše pouť vede k tyrkysovému horskému jezeru ve výšce tři tisíce metrů, což znamená dlouhou a strmou cestu vzhůru. V její nejtěžší a nejnebezpečnější pasáží se spouští krupobití, nad náma hřmí bouřka, takže bychom se s naším tempem mohli přihlásit do závodu šneků, kategorie vysloužilí veteráni. Ovšem nakonec předvádíme na hospodské povaleče úctyhodný výkon a k jezeru se vydrápeme ještě za světla.

Tyrkysové jezero je aktuálně bohužel spíš bílé, protože jeho velká většina dosud nerozmrzla, nicméně

dobrou zprávou je stan u břehu. Z něj vybíhají tři domorodci - Lexaj, Salis a Ilja, pomůžou nám se stanem a okamžitě přichystají pohoštění v podobě sýru, domácího špeku, nějaké místní zeleniny a chleba. My také přidáváme trochu do mlýna a hlavně vytahuje pálenku ještě od Toxina z Taverny u Vochmelky, kterou jsme právě pro tuto příležitost táhli do hor s sebou. Jedna láhev na pět lidí není moc, ale přidávají se mladši a jejich zvláštní stroj, tvořící jakousi změť umně vytvořených dutých železných trubíček, zahřívanych hliněných nádob všelijakých tvarů. Na konci přístroje pak vyvěrá tekutina, která nejen že se dá pít a žijeme, ale je snad lepší, než naše pálenka. Čím dál veselejší skupinka, jejíž členové mezi sebou debatují stylem, že na odpověď se zpravidla nečeká a rovnou se nalívá (ano, opět podotýkám, že toto není stěžejní téma popisu a chlast se zde vyskytuje pouze okrajově). Akce ve stanu pak probíhá za přípitků, které střídavě pronášejí všichni členové, a žádný přípitek se nesmi opakovat.

* - slovo „lidmi“ je zde samozřejmě myšleno pouze obrazně a byly přítomny i jiné rasy